

Otthonunk az Egyház

Péceli Római Katolikus Egyházközség

12/8/2013

Elektronikus változat VIII/39

PROGRAMOK

ADVENTI ÉS KARÁCSONYI PROGRAMOK ÉS ESEMÉNYEK EGYHÁZKÖZSÉGÜNKBEN 2013-BAN

Adventben a rókaték hétfőn és pénteken reggel 6 órakor lesznek, melyet agapé követ a hittanteremben. Kedden és csütörtökön a szentmisék változatlanul 8 órakor kezdődnek.

Advent folyamán gyónásra a misék előtt fél órával lesz lehetőség.

Karitás jótekonysági vásár advent ideje alatt a szentmisék előtt és után van.

December 14. Karitás Csoport és alsós hittanosok

December 21. Cursillio Csoport

Vasárnaponként a 10 órai szentmise előtt a Szent Erzsébet Óvoda gyermekei gyűjtják meg az adventi koszorú gyertyáit.

December 7. 10:00 Hősök miséje templomunkban, megemlékezés a temetőben

December 14. Az Olajfa Közösség egésznapos nyilvános lel-

Plébánia száma:

28/610-282

Honlapunk:

<http://www.pecel.vaciegyhazmegye.hu/>

Címünk:

plebania.hirlevel@gmail

Szerkesztők!

kigyakorlata

Egyházközségünk adventi lelkigyakorlatát Varga Kapisztrán atya vezeti:

December 13-án, pénteken 18:30 kezdettel.

December 14-én, szombaton 17:30-tól.

December 15-én, vasárnap 10:00 órai szentmise keretében zárul. Gyónási lehetőség lesz a lelkigyakorlat ideje alatt.

December 18. (kedd) 18:00 Városi Karácsonyi Hangverseny templomunkban

December 23. 9:00 Templomtakarítás, karácsonyfaállítás és díszítés

19:00 Ifjúsági hittanosok Karácsonyi műsorának főpróbája

December 24. 16:00 Gyermek karácsonya, Betlehemes játék a Szent Erzsébet Iskola tanulóinak előadásában

23:00 Karácsonyi műsor az ifjúsági hittanosok előadásában

24:00 Éjféλι mise

December 25. 8:30 és 10:00 karácsonyi misék

December 26. 9:00 órakor lesz szentmise

December 31. 17:30 Évvégi hálaadás

Január 1. 9:00 Újévi szentmise

ADVENTI KÉSZÜLET 2013

„Emberségesnek kell lennetek, olyanoknak, akik értik az élet minden dolgát, értik az emberek problémáit, képesek megbocsátani és közbenjárni az Úrnál az emberekért. Fontos az emberségetek! És emberségeteknek ezen az úton kell járnia: az Ige megtestesülésének, Jézus Krisztusnak az útján.” – Ferenc pápa

ADVENT 2. vasárnapja	Iz 11,1-10; Zs 71; Róm 15,4-9; Mt 3,1-12	<i>Tele lesz a föld az Úr ismeretével</i>	Imádkozom a plébániaközösségért, akikkel együtt készülünk karácsonyra.
12.09. hétfő Szűz Mária Szeplőtelen fogantatása	Ter 3,9-15.20; Zs 97; Ef 1,3-6.11-12; Lk 1,26-38	Gondoljunk Máriára, aki „a szívében őrizte mindezeket az ígéket, és el-elgondolkodott rajtuk”. Tanulnunk kell Máriától, el kell tanulnunk tőle igenjét, feltétlen készségét, amellyel befogadta életébe Isten Fiát, aki fogantatása pillanatában átforgalmazta az életét. A Szentlélek által vesz lakást bennünk az Atya és a Fiú: neki köszönhetően élünk Istenben és Istenből. De valóban Isten éltet bennünket? Mi mindennek adok elsőbbséget vele szemben?	Máriával együtt igent mondom az életre, amit Isten teremt bennem. Részt veszek a templomi szentségimádáson.
12.10. kedd	Iz 40,1-11; Zs 95; Mt 18,12-14	Minden alkalommal, amikor szívében elítéljük testvérünket, sőt, ami még rosszabb, amikor erről másokkal is beszélünk, gyilkos keresztényekké válunk. Nincsenek ártatlan pletykák. A nyelvünk, ahogyan Jakab apostol mondta, arra szolgál, hogy dicsőítsük Istent, de amikor arra használjuk, hogy rosszat mondjunk fivérünkről vagy nővérünkről, akkor megöljük Istent, megöljük Isten képmását testvérünkben.	Vigyázok a nyelvemre, ügyelek, hogy ne ítéljek meg másokat. Dicsőítő imát mondom az Úrnak.
12.11. szerda	Iz 40,25-31; Zs 102; Mt 11,28-30	A szentségek nem tünemények, nem rítusok, hanem Krisztus ereje; Jézus Krisztus van jelen a szentségekben. Amikor az eucharisziát ünnepeljük, az élő Jézus az, aki egyesít minket, aki közösséggé tesz bennünket, és ő készítet arra, hogy imádjuk az Atyát. Ugyanis a keresztség, a bérmálás és az eucharisztia által mindegyikünk beletestessül Krisztusba és eggyé válik a hívők egész közösségével. Éppen ezért egyrészt az egyház hozza létre a szentségeket, másrészt a szentségek hozzák létre az egyházat.	Ma szentmisén veszek részt.

<p>12.12. csütörtök</p>	<p>Iz 41,13-20; Zs 144,1-13; Mt 11,11-15</p>	<p>A karizmák különleges kegyelmek, amelyeket egyesek kapnak azért, hogy sokaknak szolgáljanak velük. Képességek, sugallatok, belső indítások, amelyek arra vannak rendelve, hogy a közösség szolgálatára bocsássák azokat. Valamennyien arra vagyunk hivatva, hogy tiszteljük a karizmákat magunkban is, másokban is, és úgy fogadjuk, mint hasznos késztetéseket arra, hogy gyümölcsözően legyünk jelen és tevékenykedjünk az egyházban.</p>	<p>Mi az ajándék az én mostani élet-helyzetemben? Hogyan lehetek ajándék környezetem számára?</p>
<p>12.13. péntek <i>Szent Lúcia</i></p>	<p>Iz 48,17-19; Zs 1; Mt 11,16-19</p>	<p>A karizmák fontosak a keresztény közösség életében, de mindig csak eszközök arra, hogy ez a közösség növekedjék a segítő és a felemelő szeretetben, amelyet Szent Pál a karizmák fölé állít (vö. 1Kor 13,1–13). A felemelő szeretet nélkül ugyanis a legfeltűnőbb ajándékok is hiábavalók. A felemelő szeretet nélkül az ajándékok és karizmák nem szolgálják az egyházat, mert ahol nincs felemelő szeretet, ott az üres teret az önzés tölti ki.</p>	<p>Ma lemondok valamiről, hogy növekedjek bennem Isten Országá.</p>
<p>12.14. szombat <i>Keresztes Szt. János</i></p>	<p>Sir 48,1-4.9-11; Zs 79; Mt 17,10-13</p>	<p>Gyakran túlságosan szárazak, közömbösek, távolságtartók vagyunk, és a testvériesség helyett rosszkedvet, ridegséget, önzést árasztunk magunk körül. És rosszkedvvel, ridegséggel, önzéssel nem lehet gyarapítani az egyházat. Az egyház csak a Szentlélekből áradó felemelő szeretetettől növekszik. Az Úr arra hív, hogy táruljunk ki a vele való közösségre a szentségekben, a karizmákban, a szolgáló szeretetben, hogy keresztény hivatásunkhoz méltóan tudjunk élni!</p>	<p>Részt veszek a plébániai lelki- napon. Felkészülök a holnapi szentmise-re.</p>

A SZENTMISE SZÁNDÉKAI		
<i>december 9-től, december 15-ig</i>		
Nap	Idő	Szándék
Hétfő	6 ⁰⁰	Jutka és László gyógyulásáért
Kedd	8 ⁰⁰	†
Csütörtök	8 ⁰⁰	Vaszily és Nádoni család élő és † tagjai
Péntek	18 ³⁰	† Gnáp János (lekigyakorlat)
Szombat	17 ³⁰	Bencze és Kovács család élő és † tagjai (lekigyakorlat)
Advent III. vasárnapja	8 ³⁰	† Cecília és Pál
	10 ⁰⁰	† István (lekigyakorlat)

KÖZÉRDEKŰ INFORMÁCIÓK:

- **EGYHÁZADÓ** Év végéhez közeledve felhívjuk a kedves hívek figyelmét, hogy az ez évi éves önkéntes adományukat, az egyházi hozzájárulást vagy más néven egyházadót lehetőség szerint rendezzék. Személyesen is rendezhető a plébánián félfogadási időben, vagy átutalással az OTP 11742331-20006644 számlaszámon, számlatulajdonos: Római Katolikus Egyházközség. Az újságos asztalon kihelyezett csekken is befizethető. A plébániák életét, működését szolgáló anyagi fedezet a hívek pénzbeli adományaiból jön össze. Ebből fedezik az épületek közüzemidíjait, tatarozását, az alkalmazottak bérét, a közösségi programokat, stb. Az Egyház kéri, hogy **egyházi hozzájárulást lehetőség szerint minden, önálló keresettel vagy nyugdíjjal rendelkező személy fizessen. Ajánlott összege a nettó jövedelem 1 %-a.**
- Adventi lelkigyakorlatunk **december 13-án 18.30-kor!**, 14-én 17.30-kor és 15-én vasárnap a 10 órakor kezdődő szentmise keretében lesz megtartva.
- December 14.-én az Olajfa Közösség egésznapos nyilvános lelkigyakorlatot tart, Gulybán Gergely atya vezetésével. Mindenkit szeretettel várnak.
- Varga Kapisztrán ferences szerzetes atya. Az esztergomi Ferences Gimnázium tanulója, majd tanára volt. Jelenleg a Szécsényi Ferences Rendház házfőnöke, novíciusmester, a ferences rendtörténet kutatója, Budapesten a Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskola tanára.

KIADJA A MAGYAROK NAGYASSZONYA KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG, PÉCEL.
 Felelős kiadó: Burger Ferenc • Szerkesztőbizottság: Burger Ferenc, Varga Ili., Dévai Zoltán.
 Az újságba szánt írásokat a következő e-mail címre várjuk: plebania.hirlevel@gmail.com
 Az írások tartalmáért a szerző nevével vállalja a felelősséget!

www.pecel.vaciegyszazmegye.hu

Lelki finomhangolás

Ezt az új rovatot azok figyelmébe ajánljuk, akik szívesen foglalkoznak a lelkük finomhangolásával. Ezek a szövegek egy spanyol pap Francisco Fernandez-Carvajal atya elmékedései. Valamikor ez zsebkönyv formátumban szándékozik Opus Dei megjelentetni „Beszélgetés az Istennel” címmel. Ajánljuk az egyéni imához és elmékedéshez alapanyagnak.

Ismertető az atyáról:

Francisco Fernández-Carvajal, született 1938. január 24-én, a dél-spanyolországi Albolote városában (Granada tartomány), az Opus Dei prelatúra papja és több sikeres könyv szerzője. A legismertebb munkája a hét kötetes „Hablar con Dios” (*Beszélgetés Istennel*) című. Eddig 9 különböző nyelvre fordították le (angol, francia, olasz, portugál, német, holland, román, szlovák és lengyel; jelenleg az orosz fordítás is folyamatban van) és több mint kétmillió példányban kelt el. Navarrai Egyetemen szerzett történelemből diplomát, majd Rómában az Angelicum-ban kánonjogból doktorált. 1964-ben szentelték pappá az Opus Dei prelatúra szolgálatára. Egész eddigi pályafutása során mint egyetemi lelkészként szolgált. Ő volt szerkesztője a Revista Palabra című folyóiratnak 1980-tól 1990-ig. (Forrás: wikipedia)

*****

1. AZ ELSŐ TANITVÁNYOK MEGHÍVÁSA

1.1 Munkájuk közben hívja őket az Urunk. Bennünket is arra hív, hogy megszenteljük a foglalkozásunkat és hogy őt ezzel közismertté tegyünk.

A megkeresztelkedése után, mellyel megkezdte a nyilvános működését, Jézus megkeresi azokat az embereket, akiket felkér arra, hogy részesedjenek az ő megváltói küldetésében. Napi munkájuk közben találja meg őket. Edzett és gyakorlott emberek, akik hozzá vannak szokva az egyszerű élethez és a kemény munkához. „Amikor Jézus a galileai tenger mellett járt – ezt olvassuk a mai szentmise evangéliumában – látta, hogy Simon és testvére, András, – akik halászok voltak – hálót vetnek a vízbe. Jézus megszólította őket: Jöjjetek utánam! Én emberhalászká teszek titeket”.¹

Az apostolok nagylelkűen válaszoltak Jézus hívására. A négy tanítvány, Péter, András, Jakab és János, bár már korábban is ismerték a Mi Urunkat², mégis ezt a pillanatot választják, hogy minden habozás, okoskodás vagy fenntartás nélkül teljesen odaadják magukat. A manapság is sokan vannak ilyenek, akik így követik őt a világ kellős közepén, teljes elszántsággal és apostoli nőtlenységben. Innentől kezdve, Krisztus lesz az életük központja, és Ő a lelkükre leírhatatlan és növekvő vonzóerővel fog befolyást gyakorolni.

Jézus Krisztus keresi fel őket a mindennapi életükben éppen úgy, mint ahogy ővele a napkeleti Bölcsék tették a fényes csillagokon követve, ami a természetes volt számukra. Ez éppen olyan volt, mint amikor az angyal Betlehembe hívta a pásztorokat, akik éppen a nyájukat őrizve a kötelességüket teljesítették, és elvezette őket, hogy imádják a Gyermek-Istent, és hogy azon az éjjelen együtt lehessenek Máriával és Józseffel.

A munkánk kellős közepén, a mindennapi elfoglaltságunk közepette Jézus bennünket is hív a követésére, hogy a központja lehessen a mi létezésünknek és hogy érte tegyünk tanúságot az evangelizációval az egész világ előtt. *„Isten elvon bennünket a tudatlanságunk árnyékából, a történelmen keresztül való bukdácsolásunkból és tapogatózásunkból. Nem számít az, hogy mi éppen az elfoglaltságunk a világban, határozottan megszólít minket, ahogy egyszer Pétert és Andrást is hívta: Jöjjetek utánam! Én emberhalászokká teszek titeket.”*³

Ő választ ki bennünket ahol éppen vagyunk és ott is hagy, vagyis pontosabban oda küld vissza – ahogy a keresztények többségét, a világiakat – ahol voltunk: a családukból, a munkáinkban, a kulturális vagy sportegyesületekben, ahová tartozunk. Őt minden környezetben szeretnünk kell és köztudomásúvá tenni a családi körökben, a munkahelyünkön és a barátaink között. Attól a pillanattól kezdve, hogy elhatározzuk, hogy Krisztus lesz az életünk központja, az minden cselekedetünkre ki fog hatni. Meg kell hát kérdezni magunktól: Át kívánjuk-e alakítani munkánkat olyan eszközzé, amely Jézus Krisztus barátságát mutatja meg az emberi és természetfeletti erényeken keresztül?

1.2 A munka megszentelése. Krisztus példát mutat.

Isten megszólít bennünket a saját környezetünkben és hivatásunkban. De mostantól kezdve azt akarja, hogy munkánkat, másképpen végezzük: *„A konyhában vagy, a tűzhely közelében, amikor őrsz nekem. Már sötétedik és hideg van. Melletted húgod burgonyát tisztít. Mint a legfiatalabb közületek, aki éppen most fedezte fel a következetesen megélt keresztény hivatást, „isteni esztelenségét”. Azon gondolkozol: látszólag ugyanazt teszi, amit eddig is, és mégis igen nagy a különbség! Bizonyára, hiszen azelőtt „csak” burgonyát tisztított és semmi többet nem tett ... Most viszont, miközben burgonyát tisztít, megszentelődik ...”*⁴

Mindezt azért teszi, hogy megtudjuk azt, hogy megszentelődhetünk a házimunkánkban, vagy kapcsolatokkal és kötszerekkel körülvéve az műtőben, vagy mosollyal az arcunkon a betegszobában a betegekkel való foglalatosság közben, a hivatalban ügyeket intézve, az előadóteremben tanítás közben, a traktort vezetve, vagy a állattenyésztőként takarítva a piszkot, vagy elkészítve a zöldségfélét egy üzemi konyhában. Munkánk olyan kell hogy legyen, mint a Krisztusé, melyet József műhelyében szemléltünk, vagy pedig olyan, mint az Apostoloké. Látjuk őket halászni a mai evangéliumban. Nagy figyelemmel nézzük, hogy miként végzi a munkáját az Emberré lett Isten Fia; és gyakran kérdezzük meg magunktól azt, hogy tenné ezt Jézus az én helyemben? Hogy végezné az én munkámat? Az evangélium mondja nekünk, hogy *„mindent jól tesz”*⁵, emberi tökéletességgel, hanyagság nélkül.

Ez a szolgálat lelkületét jelenti pl. a szomszédunk felé, renddel, higgadtsággal és jól összpontosítva, készen arra, hogy ezt bármikor megtegyük. Így boldogan végezheti pl. egy pék a munkáját, gondolva a vásárló örömére, mikor kézhez kapja majd egyszerű, de tökéletes munkáját. Ez a fajta munkavégzés fárasztotta volna Jézust? Jézus természetfölötti hatékonysággal végezte el feladatát, ugyanis a munkáján keresztül váltotta meg az emberiséget, egyesülve az Atyjával szeretetből és szeretetért, vállalva az egységet az emberekkel ugyancsak szeretetből. Amit szeretetből teszünk, az komoly elkötelezettséget jelent számunkra, mely nagyon jelentőséggel bír.⁶

Egy keresztény nem gondolhatja azt, hogy bárhogyan elvégezheti a munkáját, bármilyen jelentéktelennek is látszik a munkája. Mégis vannak egyesek, akik megvetően, fölényesen így gondolkodnak. Isten azonban

látja legjelentéktelenebb munkát is, még azt is aminek jelentőségét mi nem is sejtjük. *„Te azt kérdezted, hogy mit adhatnál az Úrnak. Nem kell kétszer meggondolkodnom a válasz: ajánld fel ugyanazokat a dolgokat mint korábban, de tegyed azokat jobban. Végezd el munkádat oly szeretettel, hogy többet gondolsz Őrá, és kevesebbet magadra.”*⁷

1.3 Munka és imádság

Egy kereszténynek, aki Istenre gondolva él, a munkája imádság lesz. Igencsak sajnálatra méltó lenne, ha csupán csak burgonyát hámozna, helyett, hogy felhasználná a megszentelődésre például a krumpli-hámozást. *Imádság az Urunkkal való együttlételet jelenti.* Bármelyik nap kiváló lehetőséget adhat az erények gyakorlására, melyek nélkül a keresztény nem érné el a megszentelődést, amire hivatva van; pedig ez a leghatékonyabb eszköze az apostolkodásnak is.

Az ima beszélgetés Istennel. A szívünk és lelkünk felemelése hozzá, hogy dicsérjük, köszönetet mondjunk, kiengeszteljük és hogy még több segítséget kérjünk. A mi imánk lehet gondolati vagy szóbeli, lehet tettekben is kifejezni, alkalmas arra, hogy megmondjuk Istennek mennyire szeretjük őt és mennyire szükségünk van rá. Tehát láthatjuk, hogy *„akármilyen is legyen a munka, azt jól és természetfeletti szemlélettel végezve, imává válik”*⁸. Más szavakkal, tudatosan kell együttműködni Istennel a teremtett dolgok tökéletesítésében. Igyekezünk Krisztus szeretetével áthatni őket, így előmozdítjuk megváltói munkájának kiteljesedést, melyet nemcsak a Kálvárián hajtott végre, hanem már a názáreti műhelyben megkezdett.

A keresztény, aki Krisztussal kegyelemben egyesül, munkáját imává változtatja. Ezért olyan fontos a reggeli felajánlás áhítata. Minden reggel a felkeléskor mondjuk meg az Urunknak egy pár szóval, hogy napunkat neki adjuk. Nagyon fontos a belső életünkben, hogy ezt többször is megújítsuk a nap folyamán, különösen a szentmise alatt. Az imának az értéke, a keresztény munkája, a szeretettől függ, mellyel azt kivitelezi, a szándékunk helyességétől, a jó szándék felindításától, és attól, hogy mennyi erőfeszítés árán vagyunk hajlandók azt jól befejezni. Mennél jobban tudatában vagyunk a szándékunknak, – annak, hogy eszközei vagyunk a megváltásnak –, annál jobban fogjuk azt végezni, és annál nagyobb segítségére leszünk az Egyháznak.

Bizonyos munkák nagyon nagy koncentrációt követelnek és megnehezítik a gyakori Istenhez fordulást. Azonban ha megszokjuk a vele való kontaktus, ha igyekezünk őt mindenben megtalálni, ő olyan lesz, mint a *„háttér zene”* tevékenységünk közben. Ha így dolgozunk, a munka és a benső élet nem fogják egymást megzavarni, éppen úgy, mint ahogy a szívdobogás nem fordítja el a figyelmünket a tevékenységünk-től, bármi is legyen az.⁹ Inkább, a munka és az ima kell, hogy egymást kiegészítsék ugyanúgy, mint ahogy az énekes hangja elvegyül a hangszerekével, harmóniát alkotva. Munka nemhogy nem zavarja meg az ima életét, hanem eszközévé válik. Így, amit ebben a folyamatos imában kérünk,¹⁰ valóra válik: *„Engedd, hogy az egész napunk, az imánk és a munkánk, tőled kapja az erejét és mindig veled kezdődjön! Óh Urunk, engedd, hogy mindazt, amit általad kezdtünk, veled boldogan be is végezzük”*.¹¹

Ha elhatároztuk, hogy Jézus Krisztus lesz életünk középpontjában, amit egyébként a megtéréskor vállaltunk, – akkor őt valóban tettük létezésünk középpontjává is –, így mind természetesebb lesz, hogy ezt a *„háttér zenét”* egy igazi dallá változtatjuk a munkánk szüneteiben. Bármikor fordulhatunk hozzá: amikor befejeztünk az egyik elfoglaltságunkat, amikor az autóban ülünk a piros lámpánál, amikor végére értünk a

tanulásnak, amíg várunk egy telefonhívást, miközben rendet csinálunk az asztalunkon stb., ilyenkor egy fohász felszállhat az lelkünkben. Ilyenkor lehetőségünk lehet arra is, hogy Szűzanyára képmására, vagy a keresztre pillantsunk, vagy egy szótlán kérelemre az őrzőangyalunkhoz, – mindezek belső erőt adhatnak ahhoz, hogy feladatunkat kellő átéléssel tovább folytassuk.

Mivel a szeretet nagyon leleményes és találékony, ezért képesek leszünk ezekre az emlékeztetőkre figyelni, melyek nem engedik, hogy elfelejtsük azt, hogy éppen az Istenhez vezető emberi úton járunk. „*He-lyezz az íróasztalodra, a szobádba, a pénztárcádba a Szűzanyának egy képmását, és pillants rá a munkád kezdetekor, vagy amikor éppen végzed azt, vagy ahogy befejezted. Meglátod, ő kieszközli a segítséget, hogy munkád szerető pár-beszéddé váljon Istennel.*”¹²

¹ Mk 1,14-20. – ² Jn 1,35-42. – ³ J. Escrivá, *Krisztus erre jár*, 45. – ⁴ uo., *Barázda*, 498. – ⁵ Mk 7,37. – ⁶ vö. J.L. Illanes, *A munka teológiája*. – ⁷ J. Escrivá, *Barázda* 495. – ⁸ vö. R. Gomez Perez, *Hít és élet*. – ⁹ J. Escrivá, *Levél* 1948. szept. 15. – ¹⁰ *Enchiridion Indulgentiarum*, 1. – ¹¹ vö. S. Canals, *Jézus mint barát* (Actiones nostras, qaeusumus, Domine, aspirando praeveni et adiuuando prosequere: ut cuncta nostra o-ratio et operatio a te semper incipiat, et per te coepta finiatur.) – ¹² J. Escrivá, *Barázda*, 531.